

— Окончателното ми расколебание е слѣдъ второто ми свидѣние съ майка ми и то бѣше прѣди гърмежа. Първий пжтъ още когато се видѣхъ съ майка си, азъ се порасколебахъ, но когато се видѣхъ съ нея вторийтъ пжтъ, расколебанието ми се усили още повече.

— Тогава защо отидохте да гърмите на Пловдивската станция?

— Тайната бѣше въ сърдцето ми окончателно рѣшена отъ мене и случката съ револвера бѣше приготвена отъ мене, съ цѣль, щото полицията да ме испрати отъ Пловдивъ, и тогава да мога да се оправдая прѣдъ Кривцова, като му пиша. че работата е осуетена чрѣзъ случката, а не по моя воля. Така също искахъ да се отърва и отъ К. Попова.

— Значи вий сте считали Попова по-твърдъ отъ себе си?

— Да. Когато се расколебахъ, азъ считахъ Попова за по-твърдъ и се вардяхъ отъ него вече.

— Ами слѣдъ гърмежътъ и прѣди да трѣгне Поповъ за Одринъ, той каза ли ви, че и той се отказва отъ това?

— Такова нѣщо да ли е казалъ Поповъ не помня. Трѣбва да си помисля, че тогава да отогворя. Да, знамъ само това, че той много охотно се съгласи да си отиде. Азъ се надѣвахъ отъ него на по-голѣмъ опоръ и за това въ мене се породѣ едно съмнѣние.

— Не ви ли е останалъ въ умътъ такъвъ важенъ фактъ, т. е. да ви е казалъ, че той се отказва окончателно?

— Азъ го считахъ него за много по-твърдъ отъ мене, но да ли ми е казалъ, нѣщо въ тази смисълъ, прѣди да замине, не помня.

— Ако се бѣше отказалъ, азъ мисля, че вий щѣхте да направите една стачка и щѣхте да се съгласите да лѣжете заедно?

— За нея вечеръ, когато му говорихъ, ако е казалъ такова нѣщо, не знамъ, но, ако при трѣгванието си го е казалъ, за него можъ да кажа, че не помня.

— Вий казахте, че неумѣнието ви да владѣете оружѣе е една отъ причинитѣ да се откажете отъ заговора, така ли е?

— Не тѣй. Азъ казахъ, че моето естество е такова, че азъ никога не съмъ вземалъ оружѣе. Азъ човѣкъ не съмъ ударилъ прѣзъ живота си и това го усѣщамъ въ себе си. По-сетнѣ,